

СТАНОВИЩЕ

на Асоциацията на разузнавачите от запаса (АРЗ)

Съвсем наскоро КРДОПБГДСРСБНА, което ще рече Комисията за досиетата, внесе поредния си, четвърти отчет за своята дейност в съответната комисия на НС. Както можеше да се очаква, отчет скучен и съвсем формално одобрен на заседание в НС. В него се отчита, че досега Комисията е проверила 2876 български граждани, а те че проверката на още 8779 лица. Със своите последни 11 решения тя е установила и обявила принадлежността на 233 лица към органите на ДС и военното разузнаване. Освен това се проверяват 610 лица от ДА по метрология и технически надзор, от съобщенията – 136, от хазарта – 46 и, забележете, от индустриалния капитал 3 лица. Разбира се прокурори – 1914 лица и следователи – 3947 лица, а най-важното – от електронните медии 2123 лица. В организационен план се прехвърлят стотици архивни единици от архивите на специалните служби в новоизграждащ се Централизиран архив в Баня, провеждат се обществени поръчки за строежи и ремонти, за нов софтуер на централизирания архив, избрана е фирма да внедри програма за документооборота и т.н. и т.н. Разбира се, има и задгранични командировки, участие в конференции и друга „отговорна“ международна дейност на ръководството на Комисията. Видно от отчета, от практическата дейност на Комисията са се възползвали 1525 лица, от които 943 са кандидати в местните избори, а останалите едва ли ще ползват повече от 1-2 пъти този архив.

С една дума кипи „тих безсмислен труд“, който осигурява комфорт и блага работа за години напред на една съвършено излишна структура в и без това безкрайно раздутата държавна администрация и то „само“ за 12 милиона лева бюджетни пари ежегодно. И всичко това на фона на 18 милиона бюджет на българското разузнаване. Това прави пределно ясни приоритетите на българската държава в момента. Същевременно съвсем прозрачни обаче стават и замислите на организаторите на този погром над българските специални служби, на това национално предателство, което за години напред лиши всички наши специални служби, а най-вече българското разузнаване от основното средство в разузнавателната дейност зад граница на всяка нормална държава – агентурата.

Навлизайки в генезиса на цялата тази дезинформационна кампания и всички необосновани атаки срещу специалните служби на българската държава през тези 20 - години на така наречения „преход“ трябва най-отговорно и компетентно да заявим пред българското общество, че те имаха само една единствена цел, и тя е непрекъснато да се заблуждава българското общество, за да могат да се осигурят необходимите възможности за един безнаказан (поне засега) хайдушки грабеж и преразпределение на общественото богатство в полза на една алчна прослойка, без цвят и идеали. За тази цел съвсем целенасочено бе избрана и пожертвана една държавна структура, без значение, че подобни структури имат всички нормални държави. За политическия елит и тогава, и сега най-удобно бе тя да се нарича „Държавна сигурност“. За тях няма значение, че тази държавна структура, доколкото беше самостоятелна, бе действала в рамките на тогавашните закони на страната, под стриктното и пряко ръководство на законодателните и изпълнителни органи. Нямахше значение и член 1-ви на тогавашната Конституция, съгласно който единствената политическа партия беше едновременно създател и пряк ръководител на държавната администрация, неделима част от която бе ДС. Всичко това нямаше значение. Главното беше основният виновник за всички извращения, антидемократични закони, престъпления и грабежи да бъде вездесъщата ДС, която и днес „дърпа конците в управлението на държавата“.

Един перфектен сценарий, в който обогатяването на една върхушка, особено когато тя е „талантлива и професионално подготвена по рождение и произход“, би из-

глеждало много по-лесно обяснимо и съвсем логично. Но, както се казва, никой и нищо не е свършено!

Оказа се, че в този сценарий се появи сериозна пукнатина и това бе фактът, че с някои малки изключения десетките хиляди служители на МВР и най-вече на ДС и тяхната агентура имат силна непоносимост към престъпленията в държавата, че те най-добре виждат престъпния характер на извършвания грабеж през прехода от самообявилия се „политически елит“ и тъй като не желаят да вземат участие в него, съвсем реална стана вероятността те да бъдат пречката в доразграбването на държавата. Този пропуск трябваше своевременно да бъде поправен както в началото на прехода, така и сега, за да запази себе си и себеподобните си в политическата класа, „елитът“ възложи това дело на същото управляващо мнозинство. Уж под непрестанен външен натиск, уж за запазване на социалния мир, та даже и за възтържествуване на историческата правда делото бе свършено.

Ето така се стигна до приемането на този антинационален, недемократичен и репресивен закон за досиетата, с който се обезсилиха за години напред българските специални служби, а няколко десетки хиляди български граждани бяха положени на дръвника на политическата гилотина. Да не говорим, че българското разузнаване и всички специални служби, а и МВР като цяло, за един дълъг период от време ще останат без качествена агентура, защото авторитетът и доверието в тях е сведен до минимум. Като конкретен пример ще посочим, че в първите си 56 решения Комисията съвсем безотговорно изнесе в интернет имената на 256 разузнавача от българското политическо разузнаване, от които 46 вече починали, а някои и действащи – нещо, което влиза в пълно противоречие дори с духа на самия закон. Защото всички тези наши колеги нито са заемали ръководни държавни служби, нито са били доносници, каквито са изискванията на закона. Те само и единствено са защитавали интересите на България, работейки зад граница и ръководейки агентура от наши и чужди граждани. И все пак, ако трябва да бъдем обективни, истинският виновник за тези противоречия в закона не е Комисията – виновните са всички онези гласували този антинационален закон парламентаристи, защото след гласуването му тях вече много трудно бихме могли да наречем истински народни избраници.

В крайна сметка резултатите от близо двегодишното приложение на закона показват, че той има и своето „позитивно“ действие. От една страна, той продължава да служи доста добре на политическата класа, заблуждавайки обществото и поддържайки мита, че ограбването на страната е плод на прословутата ДС. От друга – неговото практическо приложение недвусмислено показва, че този мит е на път да рухне съвсем скоро, тъй като никакви „тайни досиета“ не бяха открити, нито един бивш служител на ДС не влезе в затвора, нито бе разкрита някаква криминална завера на бивши служители, която да „дърпа конците в държавата“. Единственото, което стана абсолютно ясно, че този порочен закон е срам за политическата класа, за българската юриспруденция, за цялото общество и трябва час по скоро да бъде отменен. Защото главната му цел е да се опитва да измие гузната съвест на една много малка, дори незначителна и в пряк и в преносен смисъл прослойка на обществото, обогатила се незаконно по време на „прехода“.

В заключение, за да не бъдем упрекувани в едностранчивост и патологични претенции за професионализъм, бихме искали да заявим публично следното:

Господа политици, този закон не може и няма да заличи действията ви през последните 20 години. Той никога не е бил и не може да бъде истинският дневен ред на обществото. Българските граждани много повече се интересуват от това как и от кого бяха ограбени обществените блага за този кратък период от време. Защо вие продължавате да не приемате Национална доктрина – основен жалон в която да бъде просперитетът на българската нация и държава? Защо у нас престъпниците не могат да бъдат наказвани, а корупцията е повсеместна и се приема за форма на поведение? Защо разследването на престъпленията е оставено в ръцете на журналистите и меди-

ите, вместо да се провежда от специализираните органи? Защо медицинското обслужване на населението се превърна в доходен бизнес? Защо огромният процент от населението ни живее на границата на физическото оцеляване? Защо държавата със своите практически действия гони младите хора извън страната? Защо общественият морал в страната е в дъното на таблицата на държавните приоритети, а простацината и безпардонността ни заливат отвсякъде и станаха еталон за демократично поведение?

Много са въпросите, предизвикани от един скучен отчет на една безсмислена Комисия. Много въпроси, които всъщност засягат цялото българско общество, и които според нас налагат един категоричен извод: в днешната българска държава изчезва чувството за държавност, изчезва у политиците, изчезва у държавниците, изчезва у гражданите и, което е най-страшно, губи се у нашите деца!

Законът за досиетата е още един нагледен пример за липсата на държавност, за липсата на националноотговорно поведение в Народното събрание и затова той трябва да бъде незабавно отменен!

Ние от Асоциацията на разузнавачите от запаса считаме, че трябва спешно да се активизират процесите на укрепване на държавността в страната и българските политици трябва час по скоро да влязат в ролята си на организатор и изпълнител на държавната власт в Република България. Защото ако се окажат неспособни да отговорят на предизвикателствата на времето, демокрацията предоставя достатъчно възможности на обществото да търси и намира своето ново, по-адекватно политическо представителство, особено когато става въпрос за запазването на своята държава – България.

17 март 2009 г.

Управителен съвет на АРЗ